

Ο Τζούλης όμως, ο οποίος είχε ανάγκη να αναπαύσει, διά να ιατρεύσει τα πόδια του, ήτο μάλλον ευχαριστημένος.

Χάρης εις τα παρατεταμένα λουτρά που έκαμνεν, αι πληγαι των έπουλώθησαν εντελώς. Ναί μιν έχωλαιεν ακόμη όλιγον, διότι ο δεξιός του άστράγαλος δεν έμεινε, άλλ' ο νέος εδόξαζε τον Θεόν που έγλύτωσε τύσον εύθυνά από εκείνην την περιπέτειαν.

Διατί όμως, παρά τας προβλέψεις του, ή φυλακίσις των παρατείνεται... Από μέσα του άνησυχούσε προσεπάθει όμως να παρηγορή και να ενθαρρύνη τον Λουλού.

— Είρεις διατί δεν βλέπομε πιά τον Μαρκήσιον; τώ έλεγε. Φαίνεται ότι ο λαμπρός

«Τί είναι αυτό; ηρώτησεν ο Λουλού...» (Σελ. 166, στ. 6')

λετούσα κάποιον σχέδιον. Μαζύ με την χρήσιν των ποδών του ανέλαβε και όλην του την εύθυμίαν και κάθε τόσο έλεγεν εις τον Λουλού:

— «Ας είναι όμως αν έχουν σκοπό να μάς άφίσουν πάρα πολύν καιρό έδω μέσα, πρέπει να τού δίνουμε!..»

— «Να φύγωμε; άπεκρίνετο ο Λουλού· μα πώς; Και πέρα να είχαμε, πάλι δεν θα μπορούσαμε.»

— «Να τί έννοεις; ηρώτησεν ο υίός του έκατομμυριούχου, άνυπομονήσας από τας μυστηριώδεις φράσεις του φίλου του.»

— Περιμένε λιγάκι ακόμη και θά μάθης! τού είπεν ο Τζούλης. Πώς φαίνεται ότι δεν άνετρέφης έσύ για νάχης ύπομονή!

«Ο Κατακτητής»

Μετά τό γεύμα, άμα αι βωβαί ύπηρετριά έσήμεσαν τό τραπέζι και έξήλθον, κλειδώσασαι, όπως πάντοτε, την μεγάλην θύραν, ο Τζούλης έβγαλεν από την τσέπην του έν μικρόν έργαλειόν.

— «Ητο έν είδος τελειοποιημένου άγκιστρου, τό όποιον είχε

«Ο κομψός κύριος έπήρε τό άγκιστρον...»

κατασκευάση μόνος του από ένα πηρούνι, μεταχειρισθείς ως λίμαν τας σκληράς πέτρας τού τοίχου.

— «Τί είναι αυτό, ηρώτησεν ο Λουλού, νόμισας ότι ο φίλος του τού είχε κάμη και

νένα παιγνίδι, διά να περνά τας ώρας του — Αυτό, άπεκρίθη ο Τζούλης, είναι έν θαυμάσιον έργαλειόν, νεωτάτου τύπου, που θά τού άξιζε να βραβευθή εις την Έκθεσιν.

— «Και τί θά τό κάμης; — Τώρα θά ιδής.»

Εύρίσκοντο την στιγμήν εκείνην εις την αίθουσαν, τής οποίας οι τοίχοι έκαλύπτοντο από βιβλιοθήκας.

Ο Τζούλης διηθύνη εις έν από αυτά τά έρμάρια και είπε:

— «Για να ιδούμε τί έχει μέσα. Αυτό θά είναι διασκεδαστικώτερον, παρά να καθύμαστε και να ζύνουμε τά νύχια μας.»

Είσηγαγε τότε τό έργαλειόν του εις την κλειδαριάν και μετά τρεις-τέσσαρας δοκιμάς, έφώναξε με χαράν:

— «Νά το! — Αμέσως τό έρμάρι εκείνο ηνοιξε, και άπεκαλύφθη μία συλλογή βιβλίων, ή οποία κατενθούσασε τον μαθητευόμενον.»

— «Ήσαν διάφορα συγγράμματα νομικά, έπιστημονικά, ναυτικά, μεταλλειολογικά, μία συλλογή των περιφώνων δικών του κόσμου, έλη ή σειρά του Σέρλοκ Χόλμς και τού Άρσέν Λουπέν, και τέλος καμμία έκατοστή μυθιστορήματα.»

Ο Τζούλης έφαχεν εις αυτά τά βιβλία ως διά να εύρη τό πλέον ένδιαφέρον, και έξαφνα άνέκραξε:

— «Νά! αυτό είναι!

Έκρατούσε ένα μεγάλο βιβλίον, εις σχήμα γεωγραφικού Άτλαντος, τό όποιον άπέθεσεν άνοιχτόν επί τής τραπέζης.

Ο Λουλού έσκυφεν επάνω από τον ώμον του και έκαμε κίνημα έκπλήξεως, ιδών εις τό μέσον μιάς σελίδος την εικόνα ενός άνθρώπου, τριακονταετούς περίπου και κομψότατα ένδεδυμένου, τον όποιον άνεγνώρισεν άμέσως.

— «Μ' αυτός είναι ο κύριος Δίκ, είπεν, ο φίλος τού μπαμπά, που ήρχετο ετό σπίτι μας, τώρα τελευταία, κ' έπαιζε μαζί του σκάκι.»

— «Α μά! έκαμιν ο Τζούλης. Όπωςδήποτε, θά μάθουμε τώρα ποίος είναι αυτός ο κύριος, γιατί έχει από κάτω έν άπόσπασμα από έφημερίδα.»

Και ανέγνωσε τας ακόλουθους γραμμάς, κολημένας κάτωθεν τής εικόνας:

«Ο Κατακτητής: — Είμεθα εύθυμοί παρέχοντες εις τούς άναγνώστας μας πληροφορίας τόσοσιν πε-

ριέργους όσον και άγνωστούς, περί ενός μυθιστηριώδους προσώπου, έντελώς μυθιστορηματικού, τό όποιον είναι γνωστόν εις την άστυνομίαν υπό τό όνομα Ο Κατακτητής.

«Τά τελευταία πέντε έτη, ο Κατακτη-

τής αυτός άναμείγη εις όλα τά μεγάλα ληστρικά και λωποδυτικά έγκλήματα του κόσμου.

«Ιχνη τής συνεργασίας του άνευρίσκονται εις την κλοπήν των έξ έκατομμυρίων από την Τράπεζαν τής Κωνσταντινουπόλεως, εις την επίθεσιν κατά τού ταχυδρομικού τραίνου τού Φονταινεμπλώ, εις την τολμηράν άπόπειραν ληστείας την γενομένην επί τού υπερωκεανείου Δα Τουραίν, και τέλος εις την ληλασίαν τού Μουσείου τού Νεβέρ.

«Ο τυχοδιώκτης αυτός καταδιώκεται λυσσώδως από όλας τας άστυνομίας του κόσμου, και όμως μέχρι τούδε διέφυγε. Μόνον τώ 1911 συνελήφθη εις τό Λονδίον υπό τού διασήμου Άστυνομικού Μπέλικ, άλλα κατώρθωσε να δραπέτευσθ υπό πολύ περιέργους περιστάσεις, μαρτυρούσας ότι έχει συνεχόχους μυστηριώδεις και ισχυρούς.

«Φαίνεται άλλως, ότι ή καταπληκτική δριάνωσις τού φεδερού αυτού λωποδύτου έχει διακλαδώσει εις όλας τας χώρας τής Εύρώπης και τής Αμερικής. Παντού είναι εγκατεστημένοι πράκτορές του, οι όποιοι τώ ύποδεικνύουν και τώ προτιμώζον τά μεγάλα κόλπα.

«Την τελευταίαν στιγμήν ο καλός σας Δίκ παρουσιάζεται, δρῶ, έξαφανίζεται, και εις την κολοσσιαίαν του παρουσίαν προστιθενται ακόμη μερικά έκατομμύρια.

«Η σύλληψις του είναι άκατόρθωτος, διότι ο άνθρωπος αυτός έχει, φαίνεται, τό χάρισμα να είναι πανταχού παρών. Μόλις σημειωθή ή παρουσία του εις τό Παρίσι, μαυθάνουν έξαφνα ότι εύρίσκεται εις τό Βουένος Άγρες. Και μολονότι άποτελεί τον στόχον όλων των άστυνομικών του κόσμου, μολονότι έχει επικήρυχθή, και μολονότι ο μοναδικός πόθος δέκα χιλιάδων ανθρώπων είναι ή σύλληψις του, ο μεγάλος αυτός λωποδύτης κατορθώνει να διαφεύγη όλα τά δίκτυα που είναι στημένα εναντίον του.

«Μετά την κλοπήν τής Τραπέζης τής Κωνσταντινουπόλεως, δεν ήκούσθη πλέον τίποτε περί τού Κατακτητού. Μερικά όμως τολμηρά ληστεία, αι όποια συνέθησαν έσχάτως εις τό Ρίο-Νέγκρο τής Αργεντινής, φαίνεται ότι είναι ιδικά του κατορθώματα ή τουλάχιστον κανερός εκ των πρακτόρων του.

«Όπωςδήποτε, είμπορούμεν να είμεθα βέβαιοι, ότι εις την ήμερίαν κανερός από τά πολυάριθμα κρυψώγεία του, ο κακοεργός προστοιμάζει καμμίαν νέαν έκλεκτικήν έπιχείρησιν. Ας άναμένωμεν!»

Αφού έτελείωσεν αυτήν την άνάγνωσιν, ο Τζούλης έμεινε μίαν στιγμήν σκεπτικός και έπειτα ηρώτησε τον Λουλού:

— «Είσιαι βέβαιοι, ότι ο κύριος που παριστά αυτή ή εικών, είναι ο ίδιος που ήρχετο εις τό σπίτι σας;

— Βεβαίωτατος, άπεκρίθη ο μικρός.

«Ο μπαμπάς τον έγνώρισεν στη Λέσχη» μάς είπε μάλιατα, ότι ήταν ένας υπέρπλουτος Άγγλος κ' έφαινετο πολύ υπέρφημος για τή γνωριμία του.

«Ο μαθητευόμενος έσηκώθη.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ 'Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΑΘΕΪΣΤΑΙ

Αγαπητοί μου,

Ε ήρώτησαν πολλοί, ποιοι είναι αυτοί οι «αθεϊσται» τού Βόλου, οι όποιοι δικάζονται όλον εν τού Ναυπλίου και τί ιδέαν έχω δι' αυτήν την δι-

κην. Έκτός τού κ. Δελμούζου — τού πρώην διευθυντού τού Προτύπου Παρθενωγυγείου Βόλου, τον όποιον κάποτε έγνώρισα όλίγον εις τας Αθήνας και τού όποιου διάβασα μερικάς μελέτας παιδαγωγικάς, — δεν γνωρίζω κανένα άλλον. Ούτε την δικογραφίαν βέβαια έμελέτησα, διά να ξέρω τί έκαμιν και διατί ακριβώς κατηγορούνται αυτοί οι άνθρωποι. Μόνον εις τας έφημερίδας βλέπω κάποτε τηλεγραφικάς περιλήψεις των πρακτικών τής δίχης. Και από αυτάς έσχημάτισα την ιδέαν, ότι οι περισσότεροι από τούς κατηγορούμενούς είναι, να σάς τό πω καθαρά, μισοπάλαβοι. Άνθρωποι δηλαδή με γαλασμένα κεφάλια, οι όποιοι, είτε εδιάβασαν φυλλάδες άλλων παλατών, είτε δεν ήμπόρεσαν να καταλάβουν και να χωνεύσουν μερικάς έπιστημονικάς θεωρίας — π.χ. την δαρβινικήν θεωρίαν τής εξέλιξεως, — έφθασαν εις τά παραλογώτερα των συμπερασμάτων, π.χ. ότι δεν υπάρχει Θεός! Τό δε χειρότερον, ένοούσαν να κάμνουν κ' επίδειξιν τής... σοφίας των, ή να προσηλυτιζούν άθεοι. Έν όνόματι δήθεν τής Επιστήμης! Άλλά δια να ένοήσετε την σύγχυσιν και την πλάνην των δυστυχών αυτών ανθρώπων, άρκει να σάς είπω, ότι ο Δαρβίνος ο ίδιος, τον όποιον διαρκώς

επικαλούνται, κάθε άλλο ήτο παρά άθεος. Άπεναντίας έπίστευεν, ότι ή θεωρία του περί εξέλιξεως άνεδείκνυεν ακόμη περισσότερο την δύναμιν και τά μεγαλείον ενός Θεού Δημιουργού. Κάθως θά ήκούσατε, ο Δαρβίνος, ένας Άγγλος φυσιοδίφης, από τούς πλέον μεγάλους, έφθασε δια των παρατηρήσεών του εις τό συμπέρασμα, ότι τά ζώα δεν έπλάσθησαν όλα δια μιάς, άλλ' ότι από δύο ή τρεις αρχικούς τύπους, παρήχθη βαθμιαία δια τής εξέλιξεως όλη αυτή ή ποικιλία των ζώικών ειδών. Και λέγει ο μέγας έπιστήμων Δαρβίνος εις τό τέλος ενός των συγγραμμάτων του: Κατά τί βλέπται ή θεωρία μου την ιδέαν τού Θεού; Είτε έπλάσθησαν όλα τά ζώα χωριστά, είτε έγειναν εις την άρχήν δύο-τρία, ή ένα μόνον πρωτόζωον, από τό όποιον έσχηματίσθησαν τα άλλα, δεν είναι τό ίδιο; Και μάλιατα, ή δημιουργική δύναμις τού Θεού δεν φαίνεται ακόμη θαυμαστοτέρα και μεγαλοπρεπέστερα, όταν παραδεχθώμεν, ότι έν μόνον πρωτόζωον έπλάσθη υπό Αύτου ούτω πως, ώστε να παραγάγη όλόκληρον τό ζώικόν βασίλειον; — Βλέπετε, αγαπητοί μου, ότι και την θεωρίαν τού Δαρβίνου είμπορεί να παραδέχεται κανείς, και πάλιν να πιστεύη εις Θεόν δημιουργόν και κύριον τού παντός. Καμμία άλλη έπίσης «έπιστημονική» θεωρία δεν είμπαρεί να μάς έφέρη εις τό συμπέρασμα τής αθεΐας. Οι έπιστήμονες μελετούν και έξηγοούν τά φυσικά φαινόμενα, αλλά σταματούν εις τό πρώτον αυτών Αίτιον, τό όποιον δια την Επιστήμην είναι μυστήριον άνεξερεύνητον. «Ολοι δε συμφωνούν, ότι τό πρώτον αυτό Αίτιον, τό έξω των όρίων και τής δικαιοδοσίας τής Επιστήμης, είναι ο Θεός. Όταν λοιπόν άκούετε, ότι ο "Άλφα ή ο Βήτα είναι άθεος (έν όνόματι τής Επιστήμης),» να λέτε ότι ο άνθρωπος αυτός είναι αμαθής, άνόητος, παλαβός.

Δεν έπεται όμως εκ τούτου, ότι είναι και δια την λαιμητόμον ή δια την φυλακήν! Οι πλανώμενοι περί τού Θεού είναι δυστυχεΐς άνθρωποι, άξιοι οίκτου ή τό πολύ-πολύ φρενακομείου. Όχι όμως και τιμωρίας. Δι' αυτό θά ήκούσατε ίσως ή θά εδιάβάσατε εις έφημερίδας, ότι ή δική τού Ναυπλίου είναι μεσαιωνισμός και βαρβαρότης. Έπέρασεν ή εποχή που έστελλαν τούς ανθρώπους εις τά βασανιστήρια δια τας θρησκευτικάς των ιδέας. Σήμερον είναι καθένας ελεύθερος να έχη την ιδέαν του, είτε όρθήν είτε έσφαλμένην. Αυτό απαιτεί ο πολιτισμός. Σας είπα τί ιδέαν έχω περί των άθων τού Βόλου. Άλλ' αν ήμουν δικαστής εγώ, δεν θά τούς κατεδίκαζα. Έκτός αν έχουν κάμη και καμμίαν κακήν πράξιν, κανέν έγκλημα. Διότι δεν θά ήθελα να με καταδικάσῃ κ' έμ' ένας άλλος δικαστής, ο όποιος θά είχε τυχόν άλλας ιδέας από τας ιδικάς μου.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 157)

Ἡ συμμορία Πλόκ ἀνέπνευσε, ὅταν ἐνόησε ὅτι ἀπαλλάχθηκε ἀπὸ τὸν Ἐρβελίν. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ γιατρός Καχὺ, μετὰ τῆς δευτέρας του ἐπίσκεψις στὸ σπίτι τοῦ Λερά, κατέθηκε τὴν λεωφόρον τῆς πόλεως. Ἐκεῖ ἐπῆρεν ἕνα ἀμάξι καὶ εἶπε στὸν ἀμαξηλάτην :

— Πήγαίνε με στὴν προκουμαῖα τῶν Χρυσόχρῳν, στὴν Δημοσίᾳ Ἀσφάλεια.

Ἐφθάσε στὴν Δημοσίᾳ Ἀσφάλεια μετὰ τὸ μεσημέρι, κατὰ τὰς δωδεκάμισῃ, καὶ μόλις ἐπρόλαβε τὸν κ. Κράμπ, τὸν διευθυντὴν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, ποῦ ἐτοιμάζετο νὰ φύγῃ γιὰ νὰ γευματίσῃ.

Ὁ κ. Κράμπ ἐγνώριζε τὸν γιατρὸν Καχὺ καὶ τὸν ὑπεδέχθη ἐγκαρδίως.

— Πῶς ἐδῶ, γιατρέ, τέτοια ὥρα ;

— Πῶς ἐδῶ, κύριε Κράμπ ; Ἡ ἀστυνομία σας, μὲ τὴν ἀλήθεια, εἶνε πελὺ ἀσχημά διωργανωμένη ; ἀφοῦ ἀκόμη δὲν ξέρτε τίποτε.

— Τί λοιπόν, τί συμβαίνει ;

— Ἐνας ἀτυφύλαξ, ὁ Ἐρβελίν, σκοτώθηκε αὐτῆ τῆ νύκτα.

— Ὁ Ἐρβελίν ! Τί μοῦ λέτε ! ἔκαμεν ὁ κ. Κράμπ κάτωχρος. Ὁ Ἐρβελίν σκοτώθηκε ! Μὰ πῶς ; ἀπὸ ποῦ ;

— Μὰ ἀπ' τῆς συμμορίας Πλόκ.

— Τί δυστύχημα ! Τί φοβερό δυστύχημα !

— Γι' αὐτὸν ναί. Ἄλλ' ἄς εἴμεθα πιδόψυχροι. Ἐνας ἀστυνομικὸς περισσότερο ἢ ἕνας ὀλιγώτερο, τὸ ἴδιο κάνει ! Ὅ ἀντικαταστήσετε τὸν Ἐρβελίν κι' ἡ δουλειὰ τελειώνει.

— Κύριε Καχὺ, ὁ Ἐρβελίν δὲν ἀντικαθίσταται !

— Ἀλήθεια ; ὦ, πόσο μ' εὐχαριστεῖτε μετὰ τὴν ἐμολογία σας αὐτῆ, κύριε διευθυντά !

Καὶ μονομιᾶς ὁ γιατρός Καχὺ ἐβγάλε τὴν ψεύτικη μύτη του, τὸ ψεύτικο γεγάκι του καὶ τὴν περούκα του, καὶ ξαναγένη κ' Ἐρβελίν.

— Ἄ !

— Πονηρέ, ἀγεφώνησεν ὁ κ. Κράμπ. πῶς μ' ἐτρόμαξες !

— Σοῦτ !

ἔκαμεν ὁ Ἐρβελίν, πρέπει γιὰ μερικὰς ἡμέρας ὅλοι νὰ μὲ νομίζουσι πεθαμένον.

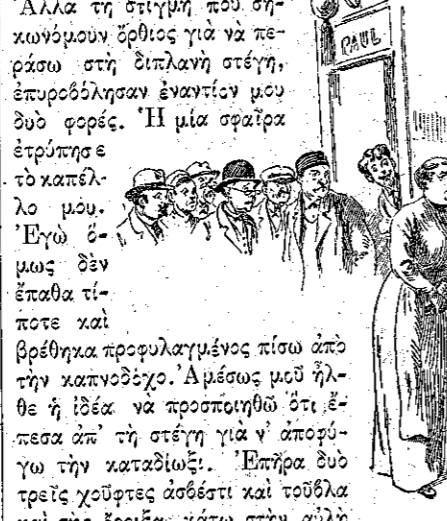
Καὶ διεηγήθηκε στὸν διευθυντὴ του ὅλα τὰ καθέκαστα ποῦ μᾶς εἶνε γνωστά.

— Μόλις, εἶπε, εἶχα ἀκούσῃ τὸν Πλόκ νὰ ὀμιλῇ γιὰ τὴν κλοπὴ τῆς λειψανοθή-

κης, κι' ἕνα κεραμίδι ἐγλύστρησε κάτω ἀπὸ τὸ πόδι μου κι' ἐπεσε στὴν αὐλή. Ἐσπεύσα πρὸς τὸ σχοινί μου μετὰ τοὺς κόμπους γιὰ νὰ ξεφύγω.

Ἄλλὰ τῆς στιγμῆς ποῦ σηκωνόμουν ὄρθιος γιὰ νὰ περᾶσω στὴ διπλανὴ στέγη, ἐπυροδόλησαν ἐναντίον μου δύο φορέες. Ἡ μία σφαῖρα ἐτύπησε τὸ καπέλλο μου.

Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔπαθα τίποτε καὶ βροθήκα προφυλαγμένος πίσω ἀπὸ τὴν καπνοδόχο. Ἀμέσως μετ' ἤλθε ἡ ἰδέα νὰ προσποιηθῶ ὅτι ἐπεσα ἀπ' τὴ στέγη γιὰ ν' ἀπορύγω τὴν καταδίωξι. Ἐπῆρα δὺς τρεῖς χούφτες ἀσθέτι καὶ τοῦθλα καὶ τῆς ἔροισα κάτω στὴν αὐλή μαζὶ μετὰ τὸ καπέλλο μου. Ἀπ' τῆς διπλανῆς αὐλῆς οἱ λησταὶ δὲν μποροῦσαν νὰ ἰδοῦν τίποτε, τ' ἀκούσαν ὅμως ὅλα. Καὶ ὕστερα ἀπὸ δύο λεπτά ἤμουν ἐν ἀσφάλειᾳ τοῦ φίλου μου Λερά.

λουν τίποτε ἀπὸ τὸ πρόγραμμά τους καὶ θὰ ἐνεργήσουσι ἄφοβα. Τὴν Τετάρτη ὅμως, στὰς ἑννέα τὸ βράδυ, θὰ εἶμαι κι' ἐγὼ στὸ σταθμὸ τοῦ ἁγίου Παζάρου γιὰ νὰ τοὺς παρακαλέσω. Θὰ σᾶς παρακαλέσω μόνο νὰ μοῦ δώσετε τὴν ἀδεία

«Μετὰ εἴκοσι λεπτά ὁ γιατρός ἀνεχώρησε.» (Σελ. 157, στ. γ)

— Μὰ γιατί, ἐρώτησε ὁ κ. Κράμπ, ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνὴ μετὰ τὸν γιατρὸ καὶ μετὰ τὴν ἀμάξα τοῦ νοσοκομείου, ποῦ τὴν ὠδήγησαν στὸ νεκροσκοπεῖον ;

— Γιατί ἐπρεπε νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ φίλου μου ἀπαρατήρητος. Καὶ δὲν ἀμφέβαλλα, ὅτι οἱ λησταὶ παραμόνευαν. Ἐπιτυχὰ τὴν ἀμάξα τοῦ νοσοκομείου χάρις εἰς τὰς φροντίδας τοῦ γιατροῦ Καχὺ, ποῦ

εἶχε ἀκόμη τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δανείσῃ ἕνα καπέλλο τοῦ καὶ μιὰ ρεδιγκότα του. Ὁ Λουδοβίκος Λερά ἐπῆγε εἰς τὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ κι' ἐπῆρε τὸ καπέλλο καὶ τὴ ρεδιγκότα. Κι' ἀπὸ κεῖ ἐπῆγε στοῦ ἐξαδέλφου μου τοῦ κομματοῦ, καὶ μοῦ ἔφερε κι' ὅτι ἄλλο μοῦ ἐχρειάζετο γιὰ νὰ μεταμορφωθῶ. Ἀμέσως θὰ ἐννοήσετε τὸν λόγον τοῦ στρατηγηματός μου. Ἀφοῦ ἐγὼ ἀνεκάλυφα τοὺς σκοποὺς τῆς συμμορίας Πλόκ, φυσικὰ οἱ λωποδῆται ἢ θὰ παραιτοῦντο προσωρινῶς ἀπὸ τὰ σχέδιά τους ἢ θὰ ἐπαίρναν νέας ἀποφάσεις. Τώρα ποῦ ἔμαθον ὅτι ὁ Ἐρβελίν σκοτώθηκε δὲν θὰ μεταβά-

«Εἶδαν ἕνα καπέλλο, τρυπημένο ἀπὸ σφαῖρα ρεδιγκότα...» (Σελ. 157, στ. α')

να προσλάβω στὴν ἀποστολὴ αὐτὴ καὶ τὸν συναδέλφου μου Δυβάλ.

— Τὸν Δυβάλ καὶ ἀκόμη ποῖον ἄλλον ;

— Μὰ ὁ Δυβάλ μονάχα θ' ἀρκέσῃ.

— Ὅχι, δὲν θ' ἀρκέσῃ. Οἱ λησταὶ θὰ εἶνε τρεῖς καὶ ἡ πάλη θὰ εἶνε ἀνίσος.

(Ἐπεται συνέχεια) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΟΙ ΔΥΟ ΙΑΚΩΒΟΙ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤῆ

Πρόσωπα :
 ΚΥΡΙΑ ΚΛΑΡΙΔΟΥ, 60 ἐτῶν.
 ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, ἔγγονός της, 15 ἐτῶν.
 ΚΑΛΥΨΟ, ἔγγονή της, 14 ἐτῶν.
 ΙΑΚΩΒΟΣ, μικροανειός της, 14 ἐτῶν.
 ΙΑΚΩΒΟΣ ἐξ Ἀθηνῶν, 13 ἐτῶν.
 ΜΑΡΙΑ, ὑπηρετήτρια τῆς κυρίας Κλαρίδου.

Ἡ σκηνὴ εἰς μίαν ἐξοχὴν τῶν Ἀθηνῶν. Ἀπλὴ αἴθουσα ὑποδοχῆς, παράθυρον εἰς τὸ βάθος, θύραι δεξιὰ καὶ ἀριστερά, καθίσματα, τράπεζαι, κτλ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤῆ
 Ὁ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ καὶ ἡ ΚΑΛΥΨΟ, καθήμενοι ἐμπρὸς εἰς μίαν τράπεζαν, ξεφυλλίζουν μετὰ ὀκνηρίαν εἰκονογραφημένα περιοδικά.

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΚΛΑΡΙΔΟΥ εἰσερχομένη μετὰ τὸ καπέλο εἰς τὸ κεφάλι, κρατεῖ μίαν ἐπιστολήν.

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ : — Ἴδου ἕνα γράμμα ποῦ μᾶς φθάνει, καθὼς φαίνεται, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας, ἐνεκα τῆς κακογραμμμένης διεύθυνσεως. Φαντασθῆτε ἐὰν εἶνε καὶ καταπεύγον ! Ἀναγνωρίζω τὸν χαρακτήρα τῆς ἀνεψιάς μου ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, τί μᾶς γράζει ; (Ἀνοίγει καὶ ἀναγινώσκει.) Ἄ ! νὰ καὶ ἕνα εὐχαριστικὸν ! μοῦ ἀναγγέλλει τὴν ἐπίσκεψιν

τοῦ υἱοῦ τῆς Ἰακώβου. Εἶμαι καταευχαριστήμενη, παιδιὰ μου, διότι σκέπτομαι ὅτι ὁ ἐξαδέλφός σας θὰ σᾶς χαρίσῃ μίαν εὐχάριστον συγγενίαν, τὴν ὁποίαν δὲν εὐρίσκατε δυστυχῶς εἰς ἐμέ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ καὶ ΚΑΛΥΨΟ : — Ὡ γιαγιά ! Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ (συνεχίζουσα τὴν ἀνάγνωσιν) : Καὶ νὰ ἰδῆτε, ὅτι φθάνει σημερινόν, καθὼς γράζει, καὶ ἐγὼ ἔτυχον νὰ ἔχω μεγάλην ἀνάγκην νὰ ἐξέλθω. Θὰ ὑπάγω εἰς μίαν γρατῆαν φίλην μου, ἣ ὁποία ἀσθενεῖ, καὶ μοῦ ἐμήγυσε ὅτι μὲ περιμένει ἀνυπομόνως.

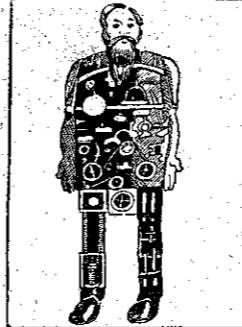
ΚΑΛΥΨΟ : — Ἀλλὰ, γιαγιά, νομίζω ὅτι ἐγὼ καὶ ὁ Αριστείδης θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ ὑποδεχθῶμεν τὸν Ἰακώβον, καὶ δὲν πρέπει γι' αὐτὸ ν' ἀφίστατε νὰ σᾶς περιμένῃ ἡ ἀρρωστὴ φίλη σας.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (προθύμως) : — Ἐχει δίκη ἡ Καλυψὼ, γιαγιά ! ἐὰν ἔλθῃ κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας, θὰ φερθῶμε ὅπως πρέπει.

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ : — Εὐχαριστῶ, παιδιὰ μου, γιὰ τὴν καλὴν σας διάθεσιν, καὶ πιστεύω νὰ τὰ καταφέρετε καλᾶ.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Καὶ ἄλλο αὐτόματον

Ἴδου καὶ ἄλλο αὐτόματον, κατασκευασθὲν ὑπὸ Γάλλου μηχανικοῦ, ἀκόμη τελειότερον ἀπὸ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύσαμεν εἰς προηγούμενον φύλλον. Τὸ αὐτόματον αὐτό, κινούμενον ἐπίσης δι' ἠλεκτρισμοῦ, περιπατεῖ, ὀμιλεῖ, τραγουδεῖ καὶ σφύριζει ὡς ἀληθινὸς ἄνθρωπος ! Εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα εἶνε γυμνόν, διὰ νὰ φαίνεται ὁ πολὺπλοκος μηχανισμὸς του.

Ὀπτικὴ ἀπάτη

κατὰ σύμπτωσιν, ὥστε ὅταν τὸ κυττάξῃ

ΚΑΛΥΨΟ : — Μάλιστα, μάλιστα, γιαγιά, πηγαίνετε καὶ μὴν ἀνησυχεῖτε, θὰ κάμωμεν τὴν πρέπουσαν ὑποδοχὴν εἰς τὸν μικρὸν αὐτὸν συγγενῆ, ὡς νὰ τὸν ἐγνωρίζαμεν πρὸ πολλοῦ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : — Ἄλλως τε δὲν χρειάζεται καὶ πολλὰ, ἕνα παιδί ποῦ ἐγεννήθη καὶ ἔζησεν ἕως τώρα εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ : — Ἄ, μὴ τὸν νομίζετε γιὰ κανένα χωρικόν. Ὅχι ! εἶνε πολὺ μορφωμένος, καὶ πολὺ εὐγενής, καθὼς ἤκουσα. Τέλος, ἄς μὴ χάνωμεν τὸν καιρὸν μας. Ἐγὼ φεύγω καὶ θὰ ἔλθω ὅσο ἑνωρίτερα μπορέσω. (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ καὶ ΚΑΛΥΨΟ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, (μὲ ὕφος πονηρόν) : — Τί σκέπτεσαι γι' αὐτὸν τὸν ἐξαδέλφον ποῦ μᾶς ἐρχεται ἔτσι ἐξαφνα ;

ΚΑΛΥΨΟ (μὲ τὸ ἴδιον ὕφος) : — Ὅσα καὶ νὰ λέγῃ ἡ γιαγιά, ἐγὼ τὸν θεωρῶ μισο-χωρικόν, ἐὰν δὲν εἶνε καὶ ὀλοκληρὸς.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : — Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ἄφοῦ

κανεῖς ἀπὸ ἕνα μέρος, νομίζει ὅτι ὁ Βήκονσφηλδ ἔχει φωτιστέφανον περὶ τὴν κεφαλήν, ὅπως αἱ εἰκόνας τῶν ἀγίων. Εἶνε ἀπλούστατα τὸ ὠρολόγιον τοῦ πύργου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου πίπτει ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀγάλματος.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Μαγικὴ εἰκὼν
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλληνος

Ὁ χήριος αὐτὸς ἦτο εἰς τὴν ἐξοχὴν μετὰ τὸν δούλον του, ἀλλ' ἐξαφνα τὸν ἔλασε ἀπὸ κοντὰ του. Μήπως τὸν βλέπετε πουθενά ;

Δήλωσις : Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἴμπορε νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του μετὰ μίαν δεκάραν ἢ μετὰ ἕνα δελτακίον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὀλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσού, τὸ ὁποῖον θὰποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

κατοικῆ εἰς μίαν ἑπαυλίαν, μετὰ τοῖους ἄλλους θὰ συναναστρέφεται παρὰ μὲ χωρικούς ;

ΚΑΛΥΨΟ : — Ἄπορῶ πῶς ὁ πατέρας του, ποῦ εἶνε τόσο πλούσιος, δὲν τὸν ἐστειλεν εἰς τὰς Ἀθῆνας νὰ λάθῃ μίαν ἀνατροφὴν, ὅπως ἀρμόζει εἰς τὴν τάξιν του.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : — Ὑπάρχουν μερικοὶ ἀνθρωποι ποῦ δὲν ἐννοοῦν τὴν ὑπεροχὴν τῶν Ἀθηνῶν... Τέλος πάντων, θὰ τὸν ἰδοῦμε καὶ αὐτόν, δὲν πιστεύω ν' ἀργήσῃ ὅπου εἶνε θὰ φανῇ, ἐὰν ἔλθῃ μετὰ τὸν σιδηρόδρομον τῶν τεσσάρων. Ἐὰν ἐπλησιάσαμε εἰς τὸ παράθυρο, ἴσως θὰ τὸν ἐδέξαμεν ἐνωρίτερα.

ΚΑΛΥΨΟ : — Ναί, ἀλλὰ θὰ φανοῦμε ὅτι περιμένομε σὰν περίεργα ζῆα.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : — Ὡ γιὰ, ἕνα τέτοιο πρόσωπο, δὲν ἀξίζει τόση προσφύλαξις.

ΚΑΛΥΨΟ : — Ἄριστος ποῦ ὁ ἀκούσαμε καὶ τὸν κρότον τῆς ἀμάξης.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : — Ποιὸς ἀμάξης ;

(Ἐπεται συνέχεια)

Μετάφρασις ΑΙΚ. Γ. Π.

β.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυριατοῦσις Κυανολεύκου

ΘΡΕ	ΦΑΗ	ΛΟ	ΡΙ
ΤΟ	ΨΕ	ΤΟ	ΚΑΙ
ΝΑ	ΧΕΙ	ΦΕΙ	ΚΑ
[ΣΕ	ΝΑ	ΜΣ	ΔΙ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰποτελεσθῇ γνωστοτάτη παροιμία.

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῆς Λέσβου
 Ρ*ς - * - ρ*ς - *η - * - β*ηη - λ*ηη

Νὰ συμπληρωθῇ ἡ Γαλλικὴ αὐτὴ παροιμία.

Δύσεις τοῦ 19ου φύλλου

α') Ἡ γυναῖκά του εὐρίσκεται ἐὰν ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ τῆς εἰκόνης γίνῃ βάσις, σχηματίζεται δὲ ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Ἑβραίου καὶ τὸ μεταξὺ τῆς γενειάδος του κεγόν. — β') Σαρδώ, Κορσική, Κρήτη, Κύπρος. — γ') Racine, Boileau, Corneille, La fontaine.

Τὸ πρόωτον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ του Οὐκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20 Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶντας ἑκάστου λιστ. 25
Ἔτησία δρ. 8,— Ἔτησία φρ. 10,— Ἕξάμηνος 4,50 Ἕξάμηνος 5,50 Τριμηνος 2,50 Τριμηνος 3,— Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐθέρπειδου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βασιλικόν
Περίοδος Β'—Τόμος 21ος	Ἐν Ἀθήναις, 3 Μαΐου 1914	Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 22

γράφει τὸ εἰς κοινὸν χαρτὶ με μαβρὴν μελά-
νην) **Ναυτάκι** τοῦ Ἀβερῶφ (ναί, περισ-
σεύουν δύο-τρεῖς λυσόχαρτα, διότι εἰμπορεῖ νὰ
χάσῃ κανεῖς κανένα, νὰ τὸ μουντζουρώσῃ κλπ.
διὰ τὸ ἄλλο, ἰδὲς τὴ λέγου παραπάνω) **Μα-
μαρομένην Βασιλῆαν** (ἔσται) **Μίαν Μα-
ραγλίαν** (ώραία ἢ ἐκδρομή) **Ἡρώα** τῆς **Τζου-
μαγιάς**, **Δωδωναίου**, **Αφρισμένου Πέλαγος**,
Ἑλλᾶς Χαίρα, **Φάρον τῆς Αἰθίης**, κτλ. κτλ.
Εἰς δὲσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22αν
Ἀπριλίου, ὁπανεήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- Νέος 144ος Διαγωνισμὸς Δύσεων**
Ἀπριλίου-Ἰουλίου.
(Δι' ἰδέσας δεκάται μέχρι τῆς 26ης Ἰουνίου).
- 205. Λεξιγράφος**
Μία νότα με σχῆμα
Ἄν ἐνώσω τῆς νότας,
Νῆσι παραχοῦμα
Θά σοὺ κάμω μικρό.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου
- 206. Στοιχειογράφος**
Τὸ κεφάλι του τοῦ βράζει
Καὶ τὸν τράχηλο τοῦ ἀλλάζει
Καὶ με τοῦτο τὸ λεπτὸ,
Φίλε λῦτα, θενὰ εὐφρῆς,
Ἄπο ρήτορα παλῶ,
Τὸν φιλόσοφο ποὺ ἔσειρε.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Βουλκανικῆς Συμμαχίας
- 207. Αναγραμματισμὸς**
Ὡρατο ζῶον, οἰκικόν
Εὐθύς θὰ σχηματίσῃ,
Ἄρχει ποταμὸ Ἰσπανικόν
Νὰ ταναγραμμاتیσῃ.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἡρωικῆς Σάμου
- 208. Ἀσθήρ**
Νάντικα κατασταθ οὐν οἱ
ἄστερισκοὶ διὰ γραμμάτων
οὔτως, ὅτε νάναγινώσκων-
ται : ὀριζοντίως νῆσος
ἱστορικῆ, καθέτως μούσα,
διαγωνίως δὲ χώρα τῆς
Ἑλλάδος καὶ Κράτος τῆς
Ἑρώπης.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἡθουσιώδους Κυπριοπούλας

- 209. Κρυπτογραφικόν**
1 2 3 4 5 2 6 7 8 9 = Δένδρον,
2 4 5 8 9 = Διαφανές,
3 4 5 8 9 = Ἐπιθετόν,
4 2 5 8 9 = Μουσικόν ὄργανον,
5 2 3 8 9 = Ἄγιον ζῶον,
6 2 5 8 9 = Πόλις τῆς Ἑλλάδος,
7 1 5 8 9 = Ἀνάπαυσις,
8 2 7 8 9 = Ἀντανυμία,
9 1 6 7 8 9 = Ἐπιθετόν.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀποκερδέντος Ἰδεώδους
- 210. Ἐπιγραφή**
Π Α
Β Δ Ι
Ε Β Ι Ι Ε Υ
Σ Ι Ν Ε Γ Α Δ Ε Ν Ο Ο Ε
Ο Δ Ο Τ Ρ Ε Σ Ο Ν Ο Ν Γ Ρ
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς
ταύτης.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Δοξασημένου Ρήνου
- 211. Μικτὸν**
κψ - ξλ - αε - ιαη
Ἐστάλῃ ὑπὸ τὸ Ἑλληνοπούλο τοῦ Αἴμου
- 212. Διπλῆ Μεσοστιχίς**
Ἐκ τῶν δύο μεσαίων γραμμάτων ἐκάστης
τῶν κάτωθι λέξεων, τὰ μὲν πρῶτα ἀποτε-
λοῦν Κράτος τῆς Ἑρώπης, τὰ δὲ δεύτερα
κοινάτου τρόφιμον.

- 1, Φυτὸν ἐδάδιον, σαλατικόν. 2, Πτηνὸν
φιδικόν. 3, Πατὴρ τῆς Ἀθηναίας. 4, Ἐν
οὐδὲν ποτε χρονικὸν διάστημα, συνάντημον με-
τὸ ἐποχή. 5, Νεώτερος Ἑλληνοεθνικὸς ποιητής.
(Καὶ αἱ πέντε ζητούμενα λέξεις εἶνε ὀκτα-
ψήφια.)
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Πειρακτηρίου
- ΛΥΣΕΙΣ**
τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 5
45. Πυραμῖς (πυρᾶ, μῦς.)—46. Ἰσπανία
(εἰς Παν ἰα). 47. Ἡρόδος, τὸ ρόδιον.—48.
Πεῖκη, λεύκη.
49. **ΣΙΚΕΛΙΑ** 50. Ἡ μετοχὴ (με
ΠΥΡΑΔΙΣ τὸ γι.)—51. **ΕΙ-**
ΑΡΜΕΝΙΑ **ΡΗΝΙΚΟΣ** (Ἰρις,
ΣΙ ΔΗΡΟΣ Ρῆνος, ἦνιον, νίκη,
ΑΡΤΕΜΙΣ Κροσσική, οἶνος,
ΣΤΡΥΜΩΝ Σερῆν.)—52. **ΓΟ-**
ΑΚΡΙΤΑΣ **ΝΕΙΣΤΙΜΑ** (Γλυ-
κός, ὄζεις, Πηνεμία, Εἰλικρινής, Ἰσχυρός,
Σώφρων, Τέλος, Ἰκανός, Μυδρός, Ἀθῶος.)
—53. Ὑστερὴ μου γνῶσι νὰ σε εἶχα πρῶτα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ **Ἔνωσις** πρέπει νὰ με διαγράψῃ ἀπὸ
τὸ ψηφοδέλιτό της, ἀφοῦ φωνάζω : ὅσοι
ἀντιγράφουν ψηφοδέλια Συλλόγων καταστρέ-
φουν τὸν ὠρετο σκοπὸ τοῦ Δημοψηφίσματος.
Ὁ Νικητής.

ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

Ἐπισημῶν Δημοψηφίσματος Α' τριμην.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρήγου

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1914

Κατὰ τὰ προκηρυσθέντα, τὴν 16 Ἀπριλίου τὸ προὶ ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθ-
μοὶ 1 ἕως 2033, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας
ἔλαβον οἱ πληρωσάντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομήν ἔστησαν, ἐνεκαμνηνον, ἑξάμηνον
ἢ τριμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνεται ἡ 15 Ἀπριλίου 1914. Ἐκκληρώθησαν δὲ κατὰ
σειρὰν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοὶ :

815, ἐκέρδισεν ἐν ὄρολόγιον τῆς τσέπης,
490, 233, ἐκέρδισαν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40
κατ' ἐκλογὴν του.
1121, 157, 619, ἐκέρδισαν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν
25 κατ' ἐκλογὴν του.
372, 27, 1642, 1333, ἐκέρδισαν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας
δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.
204, 1896, 880, 319, 1510, ἐκέρδισαν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἑτησίαν συνδρομὴν Δια-
πλάσεως τοῦ προσεχέος ἔτους.
1975, 949, 1438, 90, 2026, ἐκέρδισαν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ Ἀγγέλου τῆς
Ἀγάπης.
701, 1018, 555, 1812, 1700, 1547, 415, 2008, 1765, 1381, ἐκέρδισαν ἕκαστος
ἀνὰ ἓνα τόμον τῆς Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3, 50.
1845, 164, 1236, 1669, 171, 518, 1861, 1954, 447, 844, 1571, 789,
212, 1464, 653, 1092, 796, 1618, 586, 973, ἐκέρδισαν ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τόμον
Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαρῆκοντα
τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μετὰ τὸ 22ον φύλλον τῆς προσεχέος ἑβδομάδος, χωρὶς νὰ
δικαιοῦνται τίς νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι'
ἄλλου, οὔτε ἴσως οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι
ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογὴν των, ἀπηυθύναντες σήμερον ἐπιστολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς
νὰ μᾶς ὀρίσουν ποῖους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Ἡ ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1914 θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰουλίου
καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεκαίρετως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ
θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἑτησίαν, ἢ ἐνεκαμνηνον, ἢ ἑξάμηνον,
ἢ τριμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15ῃ Ἰουλίου 1914. Εἶνε δὲ τὰ δῶρα
τῆς Τρίτης Κληρώσεως ὅμοια μετὰ τῆς ἀνωτέρω Δεύτερας.

Ἀποδοῦμαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ λάβω ἀντιπρο-
σωπεῖαν Συλλόγου «Κρήνης». Σὲς πρό-
τείνω ἀλλήλογραφίαν. Δέχεσθε, Δοξασημένε
Ρήνε, — **Μπουμπουλίνα.** (1Δ, 60)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 18ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 161.)

ΑΘΗΝΩΝ : Πυθαγ. Κ. Κατράνης, Γ. Ε. Μαν-
δράς, Δημ. Καλλιμένης, Κ. Ν. Ἀλιβιζάτος, Ρηγ.
Ν. Ἀλιβιζάτου, Σενία Κωνσταντινίδου, Ἀμαλία
Γ. Μοδάκη, Χαρ. Π. Τσανόπουλος, Ἀσπασία Α.
Πυλαοῦ, Κ. Κανάρης.
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ : Γκολερ. Θ. Ἀγγούσης (δῆς).
ΑΜΦΙΣΣΗΣ : Χρ. Γ. Καρούζος, Ἀδ. Γ. Κα-
ρούζος.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ : Χ. Γ. Διαπάκης, Κλειὸ Παπα-
γεωργίου
ΘΗΒΩΝ : Σωκ. Ν. Παυλίνος.
ΙΘΑΚΗΣ : Ἀνδρ. Μαράτος, Ἐρασμία Μανρο-
κεφάλου, Παν. Σ. Κουβαρέδ.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ : Παῦλος Χ. Παπαδόπουλος.
ΚΑΛΑΜΩΝ : Δημ. Α. Φωτόπουλος.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Ἰωάν. Π. Καζέλης.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ : Πλάτων Β. Μεταξάς.
ΚΥΔΩΝΙΩΝ : Αἰολεὺς, Ροδόσσα Αἰγύ, Κ. Ν.
Νταμνοῦμη, Β. Ν. Νταμνοῦμη, Μαρία Ν.
Νταμνοῦμη, Στέφανος Ν. Νταμνοῦμη.
ΚΥΠΡΙΑΣΣΙΑΣ : Ντρίβα Κ. Πετρονική
ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ : Π. Γ. Ἐσακουστάς, Ἑλλη-
νική Ἡμιολία, Ροδωνιά.
ΠΑΤΡΩΝ : Γιαν. Α. Ἀλεξόπουλος, Τοῦλα
Παπαχοροπούλου, Πατρινὸ Ναυτόπουλο.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Εὐστάθ. Μ. Μανολόπουλος.
ΣΑΜΟΥ : Χ. Γεωργιάδης, Φεῖδ. Ν. Πανός
Ἐφσδρος Μπιμπίδης, Θ. Στεφανίδης, Γ. Νικόλας.
ΣΜΥΡΝΗΣ : Χρ. Ε. Ἀγγελομάτης.
ΣΥΡΟΥ : Γ. Ν. Μοσάτης.
ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ : Γ. Κ. Καρότης, Σωτ. Τζω-
τόπουλος, Κ. Θ. Κοιμαδάς.
ΥΔΡΑΣ : Π. Γ. Παντελάκης, Ἰωάννα Σ. Βεν-
τέλου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁδογῆν τὴν λύσιν τὰ δνόματα
ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη-
σαν οἱ ἑξῆς δύο: **ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ Μ. ΜΑΝΩΛΟ-**
ΠΟΥΛΟΣ ἐν Πειραιεῖ, καὶ **ΠΑΝΟΣ Γ. ΠΑΝΤΕ-**
ΛΑΚΗΣ ἐν Ὑδρᾷ, οἱ ὅποιοι ἐνεργήσαν ἀπὸ
1ης Μαΐου διὰ τρεῖς μῆνας.

Ο ΔΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ **JAMES CHANCELL**

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

— Τώρα ἐξηγουῦνται τὰ πάντα ! εἶπεν.

Εἶμεθα εἰς τὰ χεῖρα αὐτοῦ τοῦ
κακούργου καὶ εἶνε πολὺ πι-
θανόν, ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἀπολύ-
σῃ γὰρ ἓνα κομμάτι ψωμί. Ἄ!
θα τοῦ κοστίσῃ πολὺ ὀκρίθᾶ
τοῦ μπαμπᾶ σου ὁ κύριος «Ὑ-
πέρπλουτος Ἀγγλος!» Ὅσο
διὰ τὸν Μαρκήσιον, αὐτὸς βέ-
βαια εἶνε ὑπὸ κληρονομίας τοῦ Δί-
κ, ὁ ὅποιος τὸν ἐσούστησεν εἰς
τὸν κ. Ρισανέλ, ὡς γραμμα-
τέα. Εἶχε διαταγή νὰ μᾶς
κουβαλήσῃ, ἐδῶ καὶ τώρα πρέ-
πει νὰ περιμένωμε ὡς νὰ ἔλθῃ
ὁ Κατακτητὴς, ποῦ θὰ εἶνε
ὄλοένα ἐν Λονδίνον, ἢ ἐν
Βερολίον, ἢ ἐν Ἀμερικῇ. . .

— Ὁχι, μικροί μου φίλοι!
Ὁ Δίκ εἶνε πολὺ πικρὸς καὶ
τὰ ἀπ' ὅσο φαντάζεσθε!

Καὶ συγχρόνως με αὐτὰ τὰ
λόγια, μία κρυφὴ θύρα ἠνοι-
χθῆ καὶ ἓνας νέος κύριος,
πολὺ κομψός, με λευκὴν λι-
νὴν φορεσίαν, με ὑποκάμισον
ἀπὸ σετακρούταν καὶ με κό-
κινες παντοφλες, παρουσιά-
σθη εἰς τὴν αἴθουσαν ὡς ἀπὸ
μηχανῆς.

Ὁ ἀρχιλιγυτὴς.

Με ὄλην αὐτὴν τὴν ἀπρό-
πτον καὶ μυστηριώδη ἐμφάνι-
σιν, ὁ ἀνθρώπος αὐτός, ἐκ
πρώτης ὄψεως, δὲν ἐφαίνετο
ἐπικίνδυνος.

Οἱ τρόποι του ἦσαν γλυ-
κεῖς. Ἡ λεπτὴ φυσιογνωμία
του ἐρωτίζετο ἀπὸ δύο γαλανα-
μάτια, ζωηρὰ βεβαίως, ἀλλὰ

καὶ τρυφερά, καὶ θωπευτικά, ὅπως τὸ στιλ-
πνον τρίγωνμα τοῦ λεπτοῦ ξανθοῦ μύστακος
του. Καὶ ὅμως δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία. Ἦ-
το ὁ ἑδῆος ἀνθρώπος, τὸν ὅποιον παρίστανεν
ἡ εἰκὼν. Οἱ δύο φυλακισμένοι εἶχαν ἐμ-
πρὸς τὸν κ. Δίκ, τὸν ἐπιλεγόμενον
Κατακτητὴν καὶ τρομοκρατοῦντα τοὺς
δύο κόσμους!

«Ἐνας νέος κύριος, πολὺ κομψός, παρουσιάσθη εἰς τὴν αἴθουσαν.»
(Σελ. 173, στ. α΄.)

Ὁ κ. Δίκ δὲν ὠμιλοῦσεν. Ἐφαίνετο
προσφερόμενος μ' ἐμπιστοσύνην εἰς τ' ἀνή-
συχὰ βλέμματα τῶν νεαρῶν αἰχμαλώ-
των του.

Ἐπειτα ἀνάψεν ἓνα σιγαρέττο, ποῦ τὸ
ἐδῆγαν ἀπὸ μίαν κομφοτάτην χρυσὴν θή-
κη, καὶ ἐκύτταξεν ὄχι ἀνευ ἐκπλήξεως τὸ
ἀνοιχτὸν ἐρμάρι καὶ τὸ βιβλίον ποῦ ἦτο
εἰς τὸ τραπέζι.

— Κύριε Δουλοῦ καὶ κύ-
ριε Τζούλη, εἶπε τέλος, εἶ-
μαι εὐτυχῆς ποῦ βλέπω, ὅτι
ἤυρατε τροπον διὰ νὰ περνᾶτε
τὰς ὥρας σας. Οἱ ἀνόητοι
ὑπηρετοὶ μου ἐξέχασαν νὰ σᾶς
ἀνοίξουν τὴν βιβλιοθήκην καὶ
ἐκίματε πολὺ καλά ποῦ ἐλά-
βατε αὐτὴν τὴν φροντίδα μό-
νοι σας.

Ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ, ὁ κομ-
ψὸς κύριος ἐπήρε ἀπὸ τὸ
τραπέζι τὸ ἀγκιστρον ποῦ κα-
τεσκεύασε τόσον ἐπιτηδεῖως
ὁ μαθητευόμενος, καὶ τὸ ἐ-
κύτταξε προσεκτικῶς.

— Ὡραία ἐργασία! ἀνε-
κράζε ρίπτων τὸ ἐργαλεῖον
εἰς τὸ τραπέζι. Βλέπω, ὅτι
ὁ κ. Τζούλης εἶνε πολὺ ἐξυ-
πνος καὶ πολὺ ἐπιτήδειο παιδί.

— Ὅ, τι μπορῶ, κάμνω!
ἀπεκρίθη ὁ μαθητευόμενος,
κολακευθεὶς ἀπὸ τὰ φιλοφρο-
νήματα αὐτὰ, καὶ ἄς ἦταν εἰ-
ρωνικά.

Ἐν τῷ μεταξῷ ὁ κ. Δίκ
εἶχεν ἐξαπλοθῆν ἐπιχαρίτως
εἰς μίαν πολυθρόναν καὶ στρα-
φεῖς πρὸς τὸν Δουλοῦ, ὁ ὁ-
ποῖος, ἐκπληκτος καὶ τρομα-
γμένος, δὲν ἐπρόφερε λέξιν,
ἤρχισε νὰ τὸν ἐρωτᾷ :

— Λοιπόν, μικρὸ μου φίλε,
πῶς σοῦ ἔφανη ἐξ ἀρχῆς τὸ
περίφημον αὐτὸ ταξίδι τοῦ
Μαρόκου; τί ἐντύπωσιν σοῦ
ἔκαμεν ὁ τόπος;
Ὁ Δουλοῦ δὲν ἤξευρε τί